

June

Pojede. Sedne do svého subaru kombi a požene se točitými, rozbitými venkovskými cestami, dokud nena-razí na dálnici, která míří na západ, pryč od všeho. Pojede tak dlouho a tak daleko, jak jen to bez pasu půjde, protože ten, který měla, už neexistuje. Zmizel i její řidičák a spolu s ním všechno, co bylo v domě, ale předpokládá, že ho nebude potřebovat, pokud ji nezastaví za překročení povolené rychlosti. Neplánovala, že odjede zrovna tohle ráno, ale když se probudí, osprchuje a pomalu si obleče džíný a modrobílé pruhované bavlněné triko s lodičkovým výstřihem, které nosí už celé týdny, ví, že nastal čas.

Umyje a utře otlučený kávový šálek, keramickou misku a starou stříbrnou lžici, které používala od chvíle, kdy do vypůjčeného domu dorazila. Pečlivě nádobi potěžká a vrací je do skříňky a příborníku. Nemá co balit, nemusí nic organizovat ani připravovat. Má jen ob-

lečení na sobě a plátěný kabátek, který si navlékla před osmnácti dny, když vyběhla z domu. Zatímco pozvolna provléká ruce obnošenými rukávy, pokouší si vybavit, proč si ho vůbec brala. Bylo v kuchyni chladno? Strhla ho z přeplněného věšáku u vchodových dveří, než vyběhla na zahradu, a snažila se neprobudit nikoho nahore? Nemůže si vzpomenout. Jakmile začíná procházet události oné noci a následujícího rána, zkoumat každý krok jako při forenzní analýze, přinutí se přestat.

Je štěstí, že má platební kartu a klíčky od auta – našla je v kapsách kabátku –, ale za šťastnou se nepokládá. Nikdo si to o ní nemyslí. Poklady z někdejšího života jí ale nyní umožní opustit město, a to je vše, po čem touží. Nepohání ji neklid ani touha být někde jinde, nýbrž strohé poznání, že její čas na tomto místě vypršel. *Dobře*, vydechne, jako by vzdala dlouhou, nikam nevedoucí hádku. Vyhlédne z kuchyňského okna na oranžové a červené denivky, jež kvetou za domem, který jí nepatří. Přitiskne dlaně k okrajům dřezu a ze suterénu uslyší, jak sušička, do níž před hodinou naložila vyprané povlečení, oznamuje jediným hlasitým pípnutím splnění povinnosti. Porcelán ji chladí do dlaní. V tichém domě se nyní hlasitě neozývá nic a nikdo. Vrací se ostrá bolest, obrací se v její hrudi a pomalu škrábe. Venku se v jarním větříku pohupují denivky.

Neplakala. Ne ten den, ani na pohřbu, ani potom. Řekla toho málo, nedostává se jí slov, která by potřebovala, a tak je schopná jenom přikyvovat, vrtět hlavou